

пріятіе бѣше наистинѣ голѣмо за единѣ само челоуѣкъ, и нужно. Избрахъ за кошарѣтъ си единѣ ливадѣ прѣзъ коѣто минувахъ двѣ или три ручейки, и която ся свършваше до единѣ голѣмѣ лѣсъ (орманѣ). Направихъ ѣхъ на дължѣ сто и петдесетъ метры, а на ширѣ триста. Работяхъ съсъ всичкѣтъ си силѣ, когато въ сѣщото врѣме козытъ ми пасяхъ близу до мене вързаны за да не побѣгнѣтъ. По нѣкога имѣ давахъ по единѣ, по двѣ шепицы ичмыкъ и орисъ, което идяхъ та го изядахъ отъ рѣцѣтъ ми. Въ разстояніе на годишъ и половинѣ станѣхъ стопанинѣ на малко стадо, състояще ся отъ дванадесетъ животны, сирѣчь, козлы, ярета, и козы, които слѣдѣ десетъ години станѣхъ четырдесятъ и тры, съвсѣмъ що и заклахъ доста за потрѣбѣтъ си.

По късно намыслихъ да ся воспользувамъ и отъ млѣкото имѣ, и това намыслеваніе мя одушеви. Съставихъ за скоро врѣме единѣ сыренарницѣ. Козытъ ми давахъ многожды отъ осмъ до десетъ о-